

Petr Hájek: Žijeme v zemi, kde zítra již znamená včera: Na Fučíkova slova došlo. Lhát je mravné. Pravdě se říká dezinformace. Politické procesy. Věčné krize. Na obzoru válka. V Americe i občanská. A u nás? Co dělat? Všichni za jednoho!

- CZ24 News | 6. března 2023

ČESKO: PETR HÁJEK připomíná, že to, co se kolem nás děje, pamětníci vlastně dobře znají - i když v daleko mírnější podobě - a proto vědí, že pouze při spojení všech proti fialovému, natovskému a washingtonskému zlu máme šanci

Konečně žijeme „V zemi, kde zítra již znamená včera“.

Dnes pravděpodobně již nenajdeme mnoho lidí, kteří četli stejnojmennou knihu reportáží Julia Fučíka z předválečného Sovětského svazu. O něco víc bude pamětníků, jimž v mysli uvízl alespoň její titul. Chtěl vyjádřit, že realita budování komunistické společnosti se stane zítřkem zemí Západu včetně té naší - zatímco v sovětském Rusku to bude již dávno včerejšek.

Došlo na jeho slova. Nikoli však v době po „sametovce“ v roce 1948 (ostrá ochutnávka z prvních let se po první dekádě rozředila do vcelku stravitelné omáčky „reálného socialismu“), ale až po té z roku 1989. Ta naopak po první dekádě relativní svobody a prosperity (vrcholící „pádem“ země do NATO bez referenda), a po „dobrovolném“ přijetí bruselských okovů s referendem, otevřela epochu, která někdejší „komunistickou“ realitu úspěšně „zrcadlově“ kopíruje (jen se sovětská Moskva dnes jmenuje Washington, resp. Brusel).

S jedinou výjimkou: Amputovali z ní sociální jistoty. Jinak zůstalo vše: Jásavá propaganda „úspěchů budování“ uprostřed permanentních krizí. Divoká cenzura při formálním (ústavním) zachování svobody slova. Kriminalizace a vyhazování ze zaměstnání za svobodný projev. Politické procesy s nepodvolnými. Tiché mluvení doma, a vysvětlování potomkům, co nesmějí říkat ve škole. Propagandou zmanipulovaná mládež (i část dospělých) netušící, že je vedou na porážku. Absurdní hospodářství vedené neméně absurdními „idejemi“ namísto racionality - a proto do bídy upadající celé obrovské skupiny občanů (kromě „elit“). Centrální řízení, plánování, pětiletky (Brusel místo RVHP).

A především - blížící se válka. To jediné se zrcadlově neotočilo. V Německu už sice není Hitler, ale současní Hitlerové realizují jeho plány na „Drang nach Osten“ (Tažení na Východ, které ostatně převzali již od Bismarcka) a „integraci Evropy pod německým vedením.“ Obrněnci s německým křížem již opět sviští po železnici na ruské hranice - a maká na tom celý zbytek Evropy, tentokrát navíc spolu s Washingtonem. A my nečekaně žijeme v Zemi, kde zítra již znamená včera. A lež vytažená na oltář se vítězně šklebí, protože ji pečlivě střeží orwellovské Ministerstvo pravdy.

Stejná metoda, stejné cíle

Lhát se proto nejen smí, je to přímo povinnost a mravní příkaz. Pamětníci jistě vzpomenu, jak v padesátých letech Antonín Zápotocký jen pár hodin před měnovou reformou, která ožebračila milióny lidí (zdaleka ne jen ty, kteří si za války nakradli), ujišťoval, že žádná měnová reforma se nechystá. Stojí za to poslechnout několik desítek vteřin proslovu současného premiéra Petra Fialy staré jen několik měsíců.

Týden před každoročními povinnými „zostřenými oslavami“ posvátného Václava Havla a státního převratu z roku 1989 rozhodně ujišťuje, že „jeho“ vláda v žádném případě nezvýší daně. Že nepřichází v úvahu změna věku při odchodu do důchodu, který jistojistě zůstane na pětasedesáti. A už vůbec prý nehrozí, že by „pětidemoličníci“ sáhli na „valorizační mechanismus“ důchodů současných, jenž alespoň trochu vyvažuje drasticky rostoucí životní náklady způsobené vládou zaviněnou inflací a bruselským zeleným šílenstvím se šokovým zdražením energií. Včetně elektřiny, kterou nadále doma (pro Německo) levně vyrábíme, abychom si ji draze kupovali přes Lipskou burzu zpátky.

Petr Zápotocký Fiala tak předvedl v praxi důležitost „povinnosti lhát“. Bylo to přece nutné, aby se na Pražský hrad dostal bývalý komunistický rozvědčík. O něm ostatně tentýž Fiala zpočátku tvrdil, že jeho kandidaturu ODS nepodpoří. Lhát bylo ovšem morální povinností, protože někteří členové Strany jsou stále ještě zaseklí v nedůvěře k bývalým komunistům – těm, kteří sloužili v StB či ve vojenské rozvědce Varšavské smlouvy zvláště (Leninova „dětská nemoc pravičáctví“ zrcadlově obrácená). A on jim nemůže prozradit, že dosazení Pavla-Šavla-Havla na Hrad dostal mezitím z NATO (Washingtonu) befelem.

Ohavné pravdivé dezinformace

Aby Nové Pravdy (zítra již znamená včera) nepřátelé čistounkých odporných lží neničili, je tím více nutno bojovat proti pravdivým dezinformacím. A brát si v tom příklady ze zemí, kde dnes je pro nás teprve zítra. Moc pěkně to vyjádřil nový ředitel hyperideologické „veřejnoprávní“ stanice ČRo Plus Josef Pazderka (dlouholetý moskevský a ukrajinský zpravodaj ČT, poté pár let na stáži u Bakaly). Při oslavách deseti let působení této ideologické nalejvárný ČRo vysvětloval, že připravuje změny ve vysílání – inspirován britskou BBC.

Benjamin Kuras, který v Británii dlouho žil, nám právě zase vysvětlil něco o tom, jak je tato země již v „zítra“, které k nám teprve dorazí. Lež už je tam tak pevná, že vláda může i přiznat pravdu (donedávna označovanou za dezinformaci a kriminalizovanou) – a nic se přitom neděje. Covid je totiž passé, takže nyní čteme:

„Z úmrtí na covid zaznamenaných v loňském roce bylo 92 procent „plně vakcinovaných“. Zjistila to oficiální vládní studie úřadu Office of National Statistics. Též zjistila, že oproti roku 2021 se celkový počet úmrtí na covid zvýšil o 450 procent. Z toho „počet úmrtí osob nevakcinovaných se stal téměř zanedbatelný“, cituje ze zprávy britského statistického úřadu. A pokračuje tím, že v Británii se politicky korektně přepisují už dětské knížky (třeba od Roalda Dahla), a samotný zájem o klasickou literaturu je klasifikován jako pravicový extrémismus:

„Jste podezřelí ze sklonů k pravicovému extrémismu, jestliže čtete Tolkiena, Shakespearea, Milтона, Canterburské povídky, Beowulfa, Le Carrého, Huxleyho, Orwella, Conrada a Chestertona, máte rádi válečné filmy jako Most přes řeku Kwai, Velký útěk nebo Zulu, a TV seriály typu Jistě, pane ministře.“

Ale ani u nás nezahálíme.

Dohnat...

Za popírání katyňského masakru v pátek Obvodní soud pro Prahu 7 potrestal bývalého místopředsedu KSČM Josefa Skálu osmiměsíční podmínkou se zkušební dobou na pět let. Dalším dvěma obžalovaným – Vladimíru Kapalovi a Juraji Václavíkovi, uložil stejné podmíněné tresty. Dopustili se zločinů zvláště ohavných – ideologických. Historik Skála totiž v rozhlasovém vysílání kriticky probíral takzvaný Katyňský masakr.

Likvidaci tisíců zajatých polských důstojníků sice poválečný norimberský tribunál připsal Němcům, jenže po převratu 1989 je to už jinak – zločin noví historikové přišli Sovětskému svazu (ostatně Gorbačov to v rámci likvidace SSSR a lepších vztahů se Západem rovněž „vzal na sebe“). A protože nadále je přípustná pouze jediná historická pravda (třeba že náš státní převrat zorganizovaný CIA a částí Gorbačovovy sovětské KGB byl lidovou „sametovou revolucí“), je jakékoli pátrání po skutečné pravdě trestné.

Zvláště když se dotyčný rozhodne ještě ke všemu drze kandidovat na prezidenta, ačkoli příkaz Washingtonu je přece jasný. Taková provokace! Něco jako když učitelka Martina Bednářová (udaná svými skvělými žáky za nepovolený výklad příčin a událostí spojených s válkou Západu proti Rusku na Ukrajině) si dovolí jít k soudu bránit se výpovědi ze zaměstnání (o jejím dalším trestním stíhání ani nemluvě). Už svůj zítřek prostě statečně doháníme.

...A předejnat!

Předpřevratový (i popřevratový) disident Slávek Popelka byl zase (zatím nepravomocně) odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1, za to že chtěl z budovy Národního muzea strhnout ukrajinskou vlajku. Za to dostal trest odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněným odkladem na 18 měsíců.

Vzpomínáte, jak spolek Ztohoven strhl a údajně rozstříhal na stovky kousíčků českou prezidentskou standartu z Hradu, a nahradil ji trenkami? Ve státních médiích o tom psali takto: „Soudy se případem standarty nahrazené trenýrkami nejprve zabývaly ve zkráceném řízení, které se používá u méně závažných trestných činů, obvodní i odvolací soudy však odmítly členy Ztohoven potrestat. Ve spisu podle nich chyběly důkazy o tom, že čin spáchali právě obvinění (přestože se k tomu veřejně přihlásili), skutek podle nich také nesplňoval podmínky pro zkrácené řízení.“

No jak jinak? Strhnout a rozstříhat ústřední český státní symbol je v pořádku, stejně už žádný stát nejsme, jen německo (bruselsko) americký protektorát. Ale posvátnou vlajku Zelenského náckovského režimu z Národního muzea? No zločin! Ten darebák šířil poplašnou zprávu, že ji odtud

jeho přátelé sami sundají právě 17. listopadu – na den výročí nacistické perzekuce českých studentů. No fuj! A to ještě jeho darebácký obhájce (jak to, že vůbec smí mít ideozločinec obhájce?) prohlásil:

„Celý rozsudek je absurdní protože podobné jednání, podle komentáře k trestnímu zákoníku sepsanému předsedou Nejvyššího soudu JUDr. Šámalem, vůbec není trestným činem. V ČR neexistuje trestný čin hanobení vlajky nebo něco podobného a šíření poplašné zprávy je, když pachatel vyhrožuje něčím skutečně nebezpečným – například, že v nějaké budově je bomba, ne že z ní sundá vlajku.

Nejvíce absurdní je, že soudce považuje za přítěžující okolnost “kriminální minulost” obviněného. V odůvodnění je uvedeno že obžalovaný byl odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně v trvání 4 měsíců, a to rozhodnutím Městského soudu v Brně ze dne 4. 4. 1989. Slávek Popelka byl v roce 1989 odsouzen ze šíření letáků, svolávání demonstrací, za výzvu k demisi KSČ a výzvu k založení strany Zelených.“

Zítřek na dohled

Zdalo by se tedy, že počáteční citát Julia Fučíka je nesprávný. Že ve skutečnosti žijeme v zemi, kde včera znamená opět dnes. Ale to je omyl. Reálný socialismus nebyl odstraněn řízeným převratem proto, aby byl s jistou časovou prodlevou (až nás pevně uchopí pařáty NATO a EU) opětovně nastolen. Ale proto, aby mohla být zavedena diktatura nekonečně drastičtějšího typu:

Velký reset (aktualizace původního Nového světového řádu). Tu naši někdejší (podle zákona prý zločinnou) „Lidovou“ a později „Socialistickou“ nahradila demokracie „Liberální“. S lidovládou samozřejmě neměla nic společného ani jedna, tahle zatím poslední nám ale má teprve ukázat, zač je toho loket.

Má zase celoplanetární ambice: Odlidnění na „zlatou miliardu“ otroků, totální kontrolu každého a všech, likvidaci skutečných peněz a jejich nahrazení elektronickou „dávkou“ (jen pro podvolené), důslednou krádež soukromého majetku v takové podobě, o níž se Sovětům ve Fučíkově době ani nesnilo. Všechny uměle zbudované krize posledních let (další se již chystají) jsou pouze pomocné nástroje a průvodní znaky. To hlavní teprve přijde. Pokud tomu nezabráníme.

Co dělat?

Ale jak, když vidíme, že i ty nejmírnější pokusy o odpor již dnes končí (zatím jen podmíněně) tresty vězení? Ve Spojených státech, kde jsou (obdobně jako v Británii) zatím se zaváděním, „zítřka“ nejdál, putují disidenti do vězeňských cel natvrdo na dlouhé roky. A to je také „zatím jen“. Likvidační koncentráky FEMA již otevírají brány.

Ale také je tam Donald Trump, který se nepochybně pokusí dobýt zpět skandálně ukradené prezidentství. Poučený Trump. A poučená většina demolovaných Američanů. A pokud se nepodaří Velkoresetistům rozpoutat do blížících se prezidentských voleb jadernou válku proti Rusku (a stále více se toho našťestí obávají, protože Rusko se mezitím dostalo do technologické převahy) – teprve pak vypukne skutečné měření sil. A možná i v podobě občanské války číslo 2.

My sice žádného Trumpa nemáme. Poslední dění ve sněmovně – při boji proti snaze vlády nezákonně okrást české důchodce (aby měla pro Ukrajince a na zbrojení, které požaduje Washington) – ukázalo jeden dosud neznámý obrázek: Andrej Babiš odmítl opustit řečniště, přestože mu lidovec Bartošek vypnul mikrofon. A vedle něj se v tu chvíli postavil Tomio Okamura – a pak je v obranném kruhu obklopili poslanci ANO a SPD.

Jediná cesta

Vůbec nejde o to, že by tím něčeho bezprostředně dosáhli (Fialoví samozřejmě skandální „normu“ prosadili – a další neméně skandální stejným způsobem prosadit hodlají). Okamurovo gesto však je následování hodné: Babiš se mu určitě nelíbí (ostatně jede po něm jako příslovečná husa po...), ale pro tu chvíli šlo všechno stranou.

Právě tak musí jednat mimoparlamentní opozice nepodvolených. Pouze nalezení nejvyššího společného jmenovatele, který stojí před ostatními dílčími zájmy, je jedinou cestou ke svržení odporného režimu, jenž u nás reprezentuje Fiala a spol. Také oni se museli spojit („a tak nás bylo pět,“ povzdechl by si se smutným úsměvem Karel Poláček, než ho předchůdci současného protektorátu a jejich místních kolaborantů zlikvidovali v koncentráku) – aby za pomoci machinací s volebním systémem mohli ukrást podvedené většině vládu.

Spojení všech nepodvolených je naší poslední šancí. Jinak již zítra budeme zemí, která navzdory své tisícileté historii žádné zítra mít nebude.

I proto budu jedním z těch, kteří za pár dnů (11. března) vyjdou do ulic, ačkoliv v Rajchlově straně PRO nejsem. Času moc nezbyvá.

Pojďme na ně!

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)